

delsesordningen, når henses til de administrative omkostninger og ulemper, der vil være forbundet hermed. Mindre vogne vil derfor kun blive inddraget under tilladelsesordningen, såfremt ovennævnte forslag måtte blive vedtaget.

Afgørende for om der foreligger tilladelsespligtig godskørsel for fremmed regning er, at den skal være udført med motorkøretøj eller vogntog. Motorkøretøjer m.v. skal forstås i overensstemmelse med den i færdselsloven indeholdte definition, og lovforslaget omfatter derfor ikke kørsel med køretøjer, der som f.eks. traktorer og motorredskaber ifølge færdselsloven ikke er motorkøretøjer.

Påhængsvogne, sættevogne og andre ikke selvkørende køretøjer, der anvendes til godskørsel for fremmed regning, må, såfremt vogntogets samlede tilladte totalvægt overstiger den af trafik- og kommunikationsministeren fastsatte vægtgrænse, kun tilkobles motorkøretøjer, der er omfattet af en tilladelse i henhold til bestemmelsen i stk. 1.

Tilladelsen udstedes på navn til vedkommende person eller selskab. Den gælder for ét motorkøretøj.

Bestemmelsen i stk. 2, er ny i forhold til den eksisterende lovgivning og vedrører den såkaldte »cabotagekørsel«, hvorved forstås, at der med et køretøj, der er registreret i udlandet, udføres transporter mellem steder her i landet. I medfør af EF-traktatens artikel 75, stk. 1, litra b, skal Rådet fastsætte de betingelser, under hvilke transportvirksomheder har adgang til at udføre interne transporter i en medlemsstat, hvor de ikke er hjemmehørende. EF-domstolen har i dom af 22. maj 1985 i sag 13/83 fastslået, at Rådet er forpligtet til inden for en rimelig frist at gennemføre princippet om fri udveksling af tjenesteydelser i forbindelse med den pågældende form for kørsel, men disse regler er endnu ikke fastsat. Fri udveksling af tjenesteydelser på godstransportområdet betyder, at en transportvirksomhed i en medlemsstat har ret til at udføre transporter i en anden medlemsstat på samme betingelser som denne stats egne transportvirksomheder uden at være etableret i denne medlemsstat.

Bestemmelsen i stk. 2, der omfatter såvel godskørsel for fremmed regning som firmakørsel, indebærer, at cabotagekørsel som udgangspunkt er forbudt uanset motorkøretøjets tilladte totalvægt, men at denne kørsel kan udføres uden tilladelse i henhold til § 1, stk. 1, såfremt dette følger af en international aftale, herunder EF-regler, eller af regler fastsat af trafik- og kommunikationsministeren.

Bestemmelsen i stk. 3 indeholder en definition af begrebet »godskørsel for fremmed regning« (vognmandskørsel), og afgørende for om denne form for kørsel foreligger er, at der under kørsel mod betaling

af enhver art transporteres gods, der ikke er knyttet til køretøjets bruger på en sådan måde, at kørslen falder ind under begrebet »firmakørsel«. Definitionen af dette begreb er derfor af afgørende betydning for definitionen af begrebet godskørsel for fremmed regning.

Den i stk. 4 indeholdte definition af »firmakørsel« er i forhold til definitionen i den nugældende lov ændret, så den svarer til indholdet af bestemmelsen om firmakørsel i EF-direktiv 80/49. Afgørende for, om der foreligger firmakørsel, er, at det transporterede gods tilhører køretøjets registrerede bruger eller på anden i stk. 4, nærmere angiven måde er knyttet til denne. De i stk. 4, angivne former for en sådan tilknytning er udtømmende, og selve transporten må sammenlignet med firmaets samlede aktivitet – repræsentere en underordnet funktion. Det forhold f.eks., at køretøjets bruger eller dennes virksomhed forsender gods i eget navn, men for andres regning (speditørvirksomhed) bringer således ikke kørslen ind under reglerne om firmakørsel. Ligeledes bringer det ikke kørslen ind under begrebet firmakørsel, at køretøjets bruger har opbevaret godset eller påtaget sig andre opgaver for godsets ejer.

Den virksomhed, der ejer godset – eller til hvem godset på den angivne måde er knyttet – skal være indregistreret som bruger af det køretøj, der benyttes til transporten, og kørslen skal udføres af en hos brugeren ansat chauffør. Hvis et firma danner en selvstændig juridisk enhed, der skal udføre transporterne af firmaets gods, falder en sådan kørsel uden for firmakørselsens område.

Til § 2

Efter bestemmelsen i stk. 1, kan trafik- og kommunikationsministeren fastsætte regler om, at kravet om tilladelse efter § 1, stk. 1, ikke skal finde anvendelse på bestemte typer af motorkøretøjer eller arter af godskørsel. Afgørelsen vil bero på en konkret vurdering af, hvorvidt der foreligger sådanne omstændigheder, at tilladelseskravet kan fraviges. Bestemmelsen kan finde anvendelse i relation til køretøjer, der ejes af offentlige myndigheder, herunder forsvaret og civilforsvaret samt kommunale myndigheder. Endvidere kan der efter bestemmelsen ske undtagelse fra tilladelseskravet vedrørende køretøjer, der anvendes til specielle formål, ligesom visse former for godskørsel for fremmed regning af særlig karakter vil kunne undtages fra kravet om tilladelse.

Bestemmelsen i stk. 2, indeholder hjemmel for trafik- og kommunikationsministeren til at fastsætte de fornødne iværksættelsesforanstaltninger med henblik på anvendelse eller gennemførelse af De europæiske Fællesskabers forordninger og direktiver om